

Šlienavos ir Viršužiglio parapijos leidinys

Kaip kitas žmogus jus mato – tokį ir matys. Niekas nepasikeis, net jei jūs pusę pasaulio pakerėsite arba laimėsite grožio konkursą.

Jei padarysite didelį atradimą, pasiaukosite, pasieksite neįtikėtiną nušvitimą... Vis vien jis matys jus tokį, kokį matė visada.

Štai vienos moters vaikystėje močiutė nemylėjo ir skaitė negražia. Taip ir sakė, kaip vienoje dainoje dainuojama: “kodėl tu tokia baisi? Tu tokia baisi!”, – nors ji buvo paprasta raudonplaukė mergaitė. Ir ji priprato... Ji su ta močiute gyveno... Taip susiklostė gyvenimas... Baisi raudonplaukė mergaitė...

O vieną dieną ši mergaitė tapo nuostabia mergina. Grakšti, žavinga, su raudonų plaukų kupetu. Jiėjo keliu į kaimą su savo močiute. Atleiskite, bet tiksliau – su energinga, pikta senole...

Ir stojo pakeleivingos mašinos – viena po kitos! Vairuotojai siūlėsi pavežėti gražią merginą su lengva balta suknele. Jie negalėjo akių atitraukti nuo jos grožio! Ir drovėjosi, kaip vaikai. Kartų, žinoma, siūlė pavežti ir močiutę.

Mergina šypsojosi atsisakydama. O jos toksiška močiutėėjo ir garsiai šaukė: “Matai, kokia gi tu vis dėl to baisi! Todėl visiems tavęs gaila. Net pavežti siūlo iš gailėsčio. Galvoja: tik pamanykite, kokia baisi mergiotė! Nagi, pavešiu aš ją. Juk gaila!”

Štai tokią istoriją papasakojo man graži pusamžė moteris.

Bet juk būtent taip ir yra! Ir net jei tu būsi žavinga, kaip Merilin Monro – piktai senutei tu būsi baisi. Ir net jei mokslininku genijumi būsi – jai būsi kvailas. Net jei būsi švenčiausias – būsi jai niekšas ir piktadarys. AKYSE ŽMOGAUS, KURIS NEMYLI...

Tai ar verta to klausyti? REIKIA PAMATYTI SAVO ATVAIZDĄ MYLINČIŲ ŽMONIŲ AKYSE; GERANORIŠKŲ ŽMONIŲ; TIESIOG NORMALIŲ ŽMONIŲ. O į blankias piktos senolės akis žiūrėti nereikia. Ji baisi...

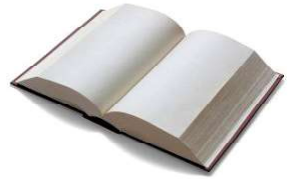
“Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvas teapšviečia mūsų dvasios akis, kad pažintume, kokia yra viltis, į kurią mes esame pašaukti.” Plg. Ef 1, 17-18

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Am 7, 12–15; Ps 84, 9–14; Ef 1, 3–14

Psalmės atliepas

Viešpatie, parodyk mums savo ištikimąją meilę
ir mus išgelbėk.

Evangelija pagal Morkų (6, 7–13)

Anuo metu Jėzus pasišaukė pas save Dvylika ir ėmė siuntinėti juos po du. Jis davė jiems valdžią netyrosioms dvasioms. Liepė, be lazdos, nieko neimti į kelionę – nei duonos, nei krepšio, nei pinigų dirže, – tik apsiauti kurpėmis, bet nesusivilkti dviejų palaidinių. Ir mokė juos: „Į kuriuos namus užeisite, ten ir pasilikite, kolei išvyksite. Jei kurioje vietovėje jūs nepriimtų ir neklausytų, išeikite iš ten ir net dulkes nuo kojų nusikratykite, kaip liudijimą prieš juos“. Jie iškeliavo, ragino atsiversti, išvarė daug demonų, daugelį ligonių tepė aliejumi ir išgydė.

Evangelijos komentaras:

Jėzus rūpinasi, kad Jo mokiniai neliktų vieniši. Pas žmones savo mokinius siunčia po du. Tai jau bendruomenės pradžia, kurioje galima paliudyti tarnaujančią, kantrią meilę, sulaukti patarimo ir palaikymo. Išsiuntimas reiškia, kad mokiniai neina patys vieni, o neša Dievo žinių apie Jo artumą, eina kartu su pačiu Dievu. Mokinių išsiuntimas po kelis yra kaip paraginimas mums visiems telktis į bendruomenes, kuriose galėtume dalintis tikėjimo klausimais, patirtimi, paguosti ir džiuginti, melstis vieni už kitus. Bendrumas – tai veiklios ir gyvos Bažnyčios ateitis.

Jėzus nepateikė instrukcijos, kaip ir ką kalbėti. Tačiau suteikė galią prieš piktaį. Vadinas, mokinius lydi pačio Jėzaus veikimas. Ten, kur mokiniai išlaisvina žmones iš demonų varginimo, dalyvauja pats Jėzus, nes tai atliekama Jo galia ir žodžiu. Ginklai, kuriais, pasak apaštalo Pauliaus, aprūpina pats Jėzus, yra tikėjimo skydas, tiesa, teismo šarvai, ryžtas skleisti taikos Evangeliją. Dvasios kalavijas – Dievo žodis, kuriuo esame kviečiami gyventi, pasiimti. Kai už tą, kuris atakuojamas piktojo, meldžiasi bendruomenė, kova greičiau ir lengviau laimima. Mūšio laukas – žmogaus širdis. Pasak Aleksandro Solženycino, linija, skirianti gerį į blogį, eina ne tarp tautų, valstybių, armijų, bet per patį žmogaus širdies vidurį.

Kova su blogiu ir žinios apie Jėzų skelbimas yra priimamas su mokinių klusnumu, nuolankumu. Kažko turėjimas ar neturėjimas, kaip šiandien Jėzus kalba, – tai liudijimas, jog ne priemonės ar jų gausa yra svarbiausia, bet nuostata, su kuria einama, žinia, kuri nešama kitiems. Kvietimas nieko nepasiimti yra paraginimas pasitikėti Dievo pagalba. Pasirinkus įvairiausias priemones kyla pavojus labiau pasitikėti jomis, dar savimi, o ne Dievu, kuris lydi Evangelijos skelbimo kelionėje.

Per Krikštą kiekvienas žmogus gauna šią užduotį – nešti žinių apie Dievą. Kaip kadaise pranašai ragino žmones atsigręžti į Dievą, palikti klaidingus kelius, atmesti stabus, taip dabar visiems krikščionims dovanota pranašo užduotis – gyvenimu, ne tik žodžiais, kalbėti apie Dievo veikimą šių laikų žmogui. Tam reikia nuolat puoselėjamo tikėjimo, nuolatinio ryšio su Bažnyčios bendruomene, troškimo dovanoti tai, kas apšviečia širdį ir teikia prasmę. Gautos tikėjimo dovanos negalima pasilaikyti tik sau, nes ji suges, praras savo skonį ir žavesį. Dvasinis tikėjimo lobis auga ir turi daug didesnę vertę, kai yra leidžiamas apyvarton, perduodamas kitiems. Tikėjimo žmogus laimingesnis, kai liudija tai, kuo apdovanotas, ką atrado, ką jame nuveikė pats Dievas. Kuo labiau būsime klusnūs, nuolankūs Jo mokiniai, tuo geriau perduosime Jėzaus atvaizdą kitiems.

Jėzus perspėja, kad ne visada būsime priimti. Tai matome iš Jo paties įvykio – buvo atmestas, atstumtas, išjuoktas... Krikščionis, einantis paskui Jėzų, neišvengs ir panašių pasekmių, bet niekada nebus vienas, nei vienas žingsnis nebus beprasmis ir nereikalingas.

Tamsioji ir saulėtoji abejonės pusės

Janas Calvinas XVI a. panašiai suformulavo savo įžymiąją tezę: „Dievas padeda mūsų silpnumui.“ Kitaip tariant, Dievas žino mūsų ribas ir veikia atsižvelgdamas į jas. Negalima pamatyti viso vaizdo, bet Dievas patikimai mums nurodo, ką tas paveikslas vaizduoja ir leidžia pažinti, kas yra svarbiausia. Nejmanoma peržengti nustatytos ribos. Aišku, mums sunku, kai mėginame suprasti Dievą ir pasaulį – bet tai nereiškia, kad mūsų tikėjimas yra paklydimas!

Tegul pavyzdys padės šį teiginį paaiškinti. Sakykime, kad norime pamatyti žvaigždes arba pasidairyti po Paukščių Taką. Dienos šviesoje to padaryti negalime. Turime palaukti, kol sutems. Bet juk žvaigždės yra ir dieną. Tiesiog mūsų akys nėra pakankamai skvarbios, kad įžvelgtų žvaigždžių šviesą dieną. Tik naktį galime įžiūrėti tuos mažutėliačius šviesos taškelius, kurie sklinda iš kosmoso gelmių ir išryškėja nakties dangaus tamsybėse. Žvaigždėms tamsos nereikia, kad galėtų egzistuoti – tamsos reikia mums, kad galėtume jas pamatyti ir įsitikinti, jog jos egzistuoja!

Taip pat yra ir su Dievu. Kaip kad mūsų akys dieną nemato žvaigždžių, taip ir mūsų protas neišgali visiškai suvokti Dievo. Problemos esmė – kaip daiktus suvokiame mes, o ne kokie tie daiktai iš tikrųjų yra. Mūsų esybė viskam, ką matome, žinome ir galime suprasti, nustato ribas. Pasirengimas pripažinti šiuos apribojimus yra esminė tikėjimo stiprėjimo prielaida.

Suprantama, mes norime matyti ir žinoti kuo daugiau. Bet visai aišku, kad žvaigždžių dieną nepamatysime. Štai ir aptinkame savo ribotumą. Būtų kvaila, jei sakytume: „Kadangi nematau žvaigždžių dieną, tai jų ir nėra“. Tai reikštų, kad painiojame savo jautimus su tikrove. Tai, kaip regime daiktus, yra viena, o tikrovė yra kas kita.

Abėjonė neretai rodo, kad tvirtai nežinome, kaip patirtis, protas, jausmas ir tikėjimas vienas su kitu susiję. Kartais atrodo, kad jie vienas kitam prieštarauja – ką tuomet mums galvoti? Svarbiausias patyrimas: mūsų silpnumas mums neleidžia aiškiai suprasti, koks daiktų santykis vienu su kitais. D. McDonaldas taikliai pasakė: „Visa, kas sunku, rodo, jog tai pranoksta mūsų susikurtą gyvenimo vaizdą.“ *Tikėjimas mus užtikrina: net jei ir nematome viso paveikslą, visgi tai, ką matome, yra patikima.* (plg. 1 Kor 13, 12)

Bergždžios pastangos pasiekti tikrumą

Gliai mummyse glūdi absoliutaus tikrumo ilgesys, noras ką nors visiškai tikrai žinoti. Bet absoliučiai tikri galime būti tik labai mažoje tikėjimo srityje, pavyzdžiui, dalykais, kurie savaime suprantami arba įrodomi logikos teiginiais. Krikščionybė remiasi ne tezėmis arba savaime suprantamomis tiesomis, kaip kad „2+2=4“ arba „visuma yra didesnė už jos dalį“. Kad šie teiginiai teisingi, galiu būti visiškai tikras – tačiau ar jie turi reikšmės mano gyvenimui? Suvokimas, kad visuma didesnė už jos dalį, iš esmės Jūsų gyvenimo nepakeis. Žinojimas, kad du ir du yra keturi, ne ką tepasakys jums apie gyvenimo prasmę. Toks žinojimas Jūsų nepakerės. Atvirai sakant: tie dalykai, kuriuos žinome absoliučiai tikrai, iš tiesų nėra tokie jau svarbūs. Savo knygoje „Senasis išminčius“ Tennysonas taip nusako šiuos dalykus:

*„Mat nieko, kas būtų verta, negalima įrodyti,
To negalima ir paneigti; todėl būk protingas
Ir nuolat laikykis saulėtosios abejonės pusės.“*

Tai, kas iš tiesų gyvenime svarbu, susiję, pavyzdžiui, su klausimu, ar Dievas yra ir koks Jis yra, arba su žmogiškosios prigimties ir likimo paslaptimi. Šis ir kai kurie kiti klausimai turi du pagrindinius požymius. Viena, jie svarbūs gyvenimui. Jie reikšmingi, nes daro įtaką mūsų mąstymui, gyvenimui, viltims ir veiklai. Antra, atsakymų į juos negalima nei visiškai patikimai įrodyti, nei paneigti. Šių dalykų prigimtis tokia, kad jų keliamų reikalavimų pagrįstumo nejmanoma visiškai įrodyti. Geriausiu atveju galime tikėtis žiną, kad veikiausiai jie yra tikri.

Šv. Onos šventė Viršužiglyje

Liepos 28 d., sekmadienį, 13 val., Viršužiglio bažnyčioje bus švenčiama Šv. Onos šventė. Tai Viršužiglio bažnyčios vardinė, titulinė šventė.

Jau planuokime ir pradėkime ruoštis!

Prašome išsakyti savus pasiūlymus, kaip galėtume kartu švęsti. Na, o paskui visi

susirinksimė vasariškam šventimui!

Tame sekmadienyje Šlienavos bažnyčioje Eucharistija bus švenčiama tik 9 val.

Viršužiglio bažnyčios tvarkymas

Liepos 24 d., trečiadienį, vakare 18 val., kviečiame susirinkti ir pasitvarkyti Viršužiglio bažnyčioje. Valysime langus, sienas, grindis – visą bažnyčią, – dirbsime kiek pajėgsime.

Dėkojame ir džiaugiamės, dirbame ir gyvename

Dėkojame visiems, kurie rūpinatės ir stengiatės dėl savo bažnyčios bendruomenės. Kartais atrodo, kad ir geras žvilgsnis ar šypsena mus paaugina. Bendras nusiteikimas, bendri darbai, bendras jausmas, kurį turime, – tai mūsų gyvenimas kartu. Ačiū visiems už – kartu!

Remiate ir savais pinigais, sekmadieniais ar kitu metu, savo aukomis prisidedate prie parapijos, savo bažnyčios gyvavimo ir įvairių finansinių išlaidų: atlygių tarnautojams, visų reikmenų ar paslaugų įsigijimo, kas mums reikalinga. Mes puikiai gyvuojame Jūsų visų darbo, rūpesčio, pastangų ir paramos dėka. Ačiū Jums už tai!

Dėkojame visiems dirbantiems žmonėms, kurie 1,2 % GPM esate paskyrę savo bažnyčiai. Valstybinė mokesčių inspekcija mūsų bažnyčioms jau pervedė Jūsų paskirtą mokesčių dalį: Šlienavos bažnyčiai – 2457,72 eur., Viršužiglio bažnyčiai – 470,24 eur. Ačiū Jums visiems!

➡ Kiekviename teiginyje, kurie peržengia loginių ir savaime suprantamų tezių ribas, visuomet liks abejonių krislelių. Tai pasakytina ir apie krikščionišką tikėjimą. Tuo požiūriu jis – ne išimtis; ateistas ar marksistas susiduria su lygiai ta pačia problema. Kiekvienas, kuris norėtų aptarti gyvenimo prasmę, turės formuluoti teiginius, kurie remsis tikėjimu, o ne absoliučiu užtikrintumu. Tačiau juk Dievas nėra teiginys, kurį galima būtų įrodyti – Jis yra Asmuo!

Dievo pamatyti negalime, negalime jo paliesti, negalime ir reikalauti, kad Jis pateiktų viešų savo būties ar savo esybės įrodymų. Dievą pažįstame tik per tikėjimą. Bet žmogaus protas norėtų daugiau. „Duok mums ženklą! Įrodyk tai!“ Tai sena kaip pasaulis problema. Tie, kurie girdėjo pamokslaujant Jėzų, norėjo ženklų (Mt 12, 38) – ko nors, kas patvirtintų jo autoritetą, kas juos įtikintų ir išsklaidytų visas abejones.

Norint tikėti Dievą būtina savo tikėjime žengti vieną žingsnį – kaip kad ir apsisprendžiant juo netikėti. Nė vienas iš šių dviejų dalykų nesiremia absoliučiu žinojimu ir negali juo remtis. Priimti Jėzų reiškia tikėjimo riziką, bet ir apsisprendimas jo atsisžadėti reiškia lygiai tą patį. Norint pripažinti krikščionybę būtina tikėti – tačiau lygiai to paties reikia ją atmetant. Abu akčiai remiasi tikėjimu, nes niekas absoliučiai tikrai negali įrodyti, jog Jėzus – Dievo Sūnus, prisikėlęs žmonijos išganytojas – kaip kad ir niekas negali to tvirtai paneigti. Apsisprendimas, koks jis bebūtų, remiasi tikėjimu. Kiekvienu atveju lieka abejonių. Bet kuris požiūris į Jėzų, išskyrus apsisprendimą neturėti jokio požiūrio, remiasi tikėjimu, o ne užtikrintu žinojimu.

Bus daugiau.

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija. Adresas: Žalioji g. 23, LT-53143, Šlienava, Kauno r.

Tel.: 8 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com;

Parapijos banko sąskaita: Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija; j.m. kodas: 191289430,

AB "Swedbank" bankas, sąskaitos Nr. LT367300010002243406.

Leidinių paruošė kun. Rimas.